

Arrest

nr. 281 741 van 13 december 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 mei 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS .

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VALCKE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 mei 2022 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die verzoekster had ingediend op 22 januari 2021, onontvankelijk verklaard.

1.2. Op dezelfde datum werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

mevrouw,

Naam, voornaam: K., S.
geboortedatum: X
geboorteplaats: Armenië
nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

1.3. Het beroep dat verzoekster bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) indiende tegen de onder punt 1.1 vermelde beslissing, werd verworpen bij arrest van 13 december 2022 met nr. 281 740.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt als volgt:

*“- Schending van het artikel 7 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 74/13 Vw. ;
- Schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
- Schending van het artikel 8 EVRM ;
- Schending van het artikel 7 van het Handvest betreffende de Grondrechten van de Europese Unie ;
- Schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de proportionaliteit.*

7.1.1.

De voorliggende beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing is uiterst summier gemotiveerd:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

• Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zijn in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

(zie stuk 1)

De bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing tot verwijdering.

Dit volgt uit de definitie van artikel 1, 6° Vreemdelingenwet :

“6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

7.1.2.

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 Vreemdelingenwet.

Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

7.1.3.

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13 wordt zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : “Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ...”

7.1.4.

Verweerster is bij het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten eveneens gehouden door het art. 62 Vw. en de motiveringsverplichting eveneens volgende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

7.1.5.

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij ELKE verwijderingsmaatregel:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

(Zie het art. 74/13 Vw.)

De bestreden beslissing van de verweerster valt niet te verzoenen met deze wetsbepaling.

De verzoekster wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van Uw Zetel dewelke beaamt dat verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek MOET doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RvV 130 247, 26 september 2014).

7.1.6.

De verweerster hield in het bestreden bevel op geen enkele wijze rekening met het familieleven van de verzoekster.

Het respect voor het familieleven en het gezinsleven staat niet alleen ingeschreven in het hoger aangehaald artikel 74/13 Vw maar ook in het artikel 8 EVRM dat rechtstreekse werking heeft :

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Naast het artikel 8 EVRM wordt het gezinsleven ook gewaarborgd in artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 eveneens het volgende:

“De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

De beslissing schendt manifest de grondrechten.

Er is een effectief familie- en gezinsleven.

De verzoekster heeft twee kinderen en 6 kleinkinderen welke op wettige basis op het grondgebied van het rijk verblijven:

- De heer S. A. (= zoon)

*(RR. *)*

+

Echtgenote L. K. (= schoondochter)

*(RR. *)*

Met kinderen:

*• S. S. (RR. *)*

*• B. S. (RR. *)*

*• H. S. (RR. *)*

*• A. S. (RR. *)*

- Mevrouw A. S. (= dochter)

(RR. 79.07.15-372.13)

Met kinderen:

*• S. V. (RR. *)*

*• I. V. (RR. *)*

*Verzoekster woont in bij haar zoon A. te *.*

Ze vormt zoals in het verzoekschrift 9bis is vermeld een deel van het kerngezin van haar zoon.

Ze neemt ook nog een deel van de zorg van de kinderen op zich, wanneer de ouders allebei werken.

Voor de kleinkinderen is het belangrijk dat zij een band kunnen hebben met hun oma. Verzoekster zorgt voor hen en deel een van de opvoeding van haar kleinkinderen op zich.

Dat er thans weldeglijk een afhankelijkheid is tussen verzoekster en haar familieleden. Zij is mede om deze reden onmisbaar voor haar familie, waardoor ze haar aanvraag niet in het land van herkomst kan indienen.

Dit wordt ook in de aanbevelingsbrieven vermeld die werden toegevoegd aan het verzoekschrift tot regularisatie.

Ondermeer haar kleinkinderen verklaren dat verzoekster instaat voor de zorgen en huishouden:

“Geachte,

Wij S., B., H. S. schrijven uw deze brief. Om even mee te delen dat wij niet zonder onze oma kunnen. Onze oma is er bij al van onze geboorte, onze oma heeft altijd bij ons gewoond. Wij zijn een groot deel opgegroeid met onze oma. Onze mama L. K. en papa A. S. werkten altijd dus onze oma deed alles voor ons. Nu willen wij heel graag dat ze ook blijft bij ons en zorgt voor ons broertje van 1 jaar. Heel erg bedankt voor het lezen van deze brief.

Met vriendelijke groeten

S., B., H. en A. S.”

Mevrouw S. V. verklaart het volgende:

“Beste,

Ik ben S. V. de kleindochter van S. K.. Ik schrijf u deze brief om u te melden dat ik als eerstgeboren kleinkind zeer verbonden ben met mijn oma. Mijn oma is hier al van 2009 maar jammer genoeg is ze gedeporteerd geweest terug naar Armenië. Nu is onze oma terug in België bij ons. We willen namelijk dat ze ook blijft bij ons. Mijn mama A. S. werkt maar na school kan niemand mijn en mijn zus ophalen, dus kwam en komt mijn oma ons halen van school. Ze verzorgt ons ook, geeft ons eten tot ons mama

terugkomt van haar werk. We willen heel graag dus dat ze hier bij ons blijft zodat wij voor haar zorgen en onze oma voor ons.

*Met vriendelijke groeten,
S. V., I. V.”*

Verzoekster is langs de andere kant ook afhankelijk van haar zoon waarmee zij inwoont.

De heer S. A. geeft haar onderdak, eten, financiële hulp, ...

Dat met de familiale situatie weldegelijk rekening moet worden gehouden.

De verwerende partij maakt geen belangenafweging op basis van de concrete elementen van het dossier nl. namelijk dat verzoekende partij hier ondertussen alweer 7 jaar onafgebroken leeft en zij tijdens haar verblijf zich samen met haar familie heeft geïntegreerd.

Dat met de familiesituatie en hechte vriendschappelijk band in het licht van artikel 8 EVRM moet rekening worden gehouden bij het nemen van een weigeringsbeslissing. Dat dit in casu niet is gebeurd.

De motiveringsverplichting en artikel 8 EVRM zijn hierdoor geschonden.

Nergens in de bestreden beslissing kan gelezen worden hoe deze bestreden beslissing rekening houdt met deze gezinssituatie en het familieleven!

De bestreden beslissing faalt aldus.”

2.2. Het tweede middel luidt als volgt:

“- Schending van het artikel 7 Vreemdelingenwet ;

- Schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet ;

- Schending van het artikel 74/14 Vreemdelingenwet ;

- Schending van het artikel 1 § 1, 11° juncto artikel 1 § 2 Vw ;

- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet – materiële en formele motiveringsverplichting ;

- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht ;

- Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel ;

- Schending van het artikel 8 EVRM en het respect voor het privé- en familieleven ;

- Schending van de artikelen 7 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;

- Schending van het artikel 41 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;

- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van het hoorrecht.

7.2.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekster mede te delen dat zij het grondgebied dient te verlaten.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen – de specifieke situatie van de betrokken persoon – heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel beoogt dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

7.2.2.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

In de bestreden beslissing wordt enkel gemotiveerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen omdat de verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum zoals vooropgesteld door het artikel 7, eerste lid 1° Vw.

Dat dit onmogelijk als een zorgvuldige motivering beschouwd kan worden, gelet op de uiteenzetting hieronder.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet met alle feitelijkeheden in het dossier rekening gehouden.

- 7.2.2.1.

Afwezigheid individuele beoordeling en miskenning van het hoorrecht

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 'recht op behoorlijk bestuur' stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden."*

De miskenning van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

- 1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;*
- 2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden;*

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu de verzoekster niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de beslissingen van uitwijzing.

Indien de verzoekster wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Verzoekster had dan immers kunnen duiden dat er sprake is van een verregaande integratie. Dat verzoekster woont al 13 jaar in België en is hier volledig ingeburgerd.

Verzoekster is dus noch bij de beoordeling van de regularisatie-aanvraag noch in het kader van de voorbereiding van de beslissing van uitwijzing gehoord geworden.

Verzoekster heeft in België al verschillende pogingen ondernomen om haar verblijf te regelen. Ze staat mee in voor de opvoeding en opvang van haar kleinkinderen. Spreekt Nederlands met haar kleinkinderen, omarmt de Nederlandse gewoontes, waarden en normen, heeft een netwerk opgebouwd van vrienden en kennissen, ...

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden.

Volgens de Raad van State moet het gaan om een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt.

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen over kort verblijf, bij weigeringen van verblijf, bij de afgifte van een BGV aan een persoon in onwettig verblijf en bij andere beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten. Ook wanneer dit niet voorzien is in de Verblijfswet.

Bovendien blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt :

*Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?
Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?
Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?
Zijn er minder verregaande oplossingen?*

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoekster.

Op geen enkel ogenblik werd verzoekende partij uitgenodigd om haar situatie toe te lichten en documenten te verschaffen die bewijzen dat ze een kerngezin vormt met haar zoon S. A., en haar verankering in België samen met haar kinderen en kleinkinderen aantonen en haar integratie in de Belgische samenleving.

Door geen rekening te houden met dit familieleven en kerngezin en deze feitelijkheden en de verzoekende partij niet te horen schendt de Dienst vreemdelingenzaken de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden."

2.3. De beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen beoordeeld.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie zodat verzoeker er zich niet dienstig op kan beroepen. Volgens het Hof maakt het recht om te worden gehoord wel integraal deel uit van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

Verzoekster betoogt dat zij niet deugdelijk werd gehoord vooraleer de bestreden beslissing werd genomen. Mocht dit wel het geval zijn geweest, zou dit tot een andere beslissing geleid kunnen hebben, zo stelt zij.

De Raad wijst erop dat het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is genomen nadat verzoeksters aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een dergelijke aanvraag wordt onderzocht of verzoekster aannemelijk heeft gemaakt dat er buitengewone omstandigheden zijn die haar toelaten om haar aanvraag uitzonderlijk in te dienen in België in plaats van in het herkomstland, en wordt dus geantwoord op de vraag of verzoekster al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren.

De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoekster in het kader van haar aanvraag haar situatie naar behoren heeft kunnen toelichten en de nodige documenten heeft kunnen verschaffen met betrekking tot elementen die een mogelijke terugkeer zouden kunnen verhinderen en dat zij haar belangen nuttig heeft kunnen verdedigen. Daarmee is het doel van het hoorrecht bereikt. In de mate dat verzoekster meent dat het gegeven dat zij niet persoonlijk is gehoord een schending van het hoorrecht zou uitmaken die zou moeten leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing, kan zij niet worden gevolgd, te meer nu zij bij de uiteenzetting van haar middel uitsluitend verwijst naar de elementen die zij reeds had aangehaald in haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt daarnaast dat de verwerende partij op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met haar familieleven, terwijl dat wordt vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en artikel 7 van het Handvest.

Volgens artikel 8 van het EVRM heeft eenieder recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Dit recht is evenwel niet absoluut. Artikel 7 van het Handvest heeft ook betrekking op de eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven. De verwijzing, in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, naar het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling waarmee rekening moet worden gehouden bij het nemen van een beslissing tot verwijdering is een weerspiegeling van deze bepalingen. Verzoekster toont niet aan dat deze beoordeling ruimer moet zijn dan deze in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De Raad herhaalt dat verzoekster zich beroept op de elementen die zij had ingeroepen in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De motieven van de beslissing die oordeelde over deze aanvraag werden in het arrest nr. 281 740 door de Raad getoetst aan artikel 8 van het EVRM en er werd geen schending vastgesteld.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in casu een andere beoordeling vraagt van de elementen die werden aangehaald in de aanvraag op grond van

artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Gelet, verder, op hetgeen hiervoor al werd gesteld inzake de link tussen artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest en de verwijzing naar het gezins- en familieleven in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, maakt verzoekster evenmin een schending van deze bepalingen aannemelijk, te meer nu zij geen bezwaren oppert inzake het hoger belang van het kind en haar gezondheidstoestand, als elementen waarmee ook rekening moet worden gehouden.

Bijgevolg maakt zij evenmin aannemelijk dat er geen individueel onderzoek naar haar situatie is gevoerd.

Waar verzoekster een schending van de motiveringsplicht aanvoert en stelt dat nergens in de bestreden beslissing kan worden gelezen hoe zij rekening houdt met haar gezinsleven en familiale situatie, stelt de Raad vooreerst vast dat in casu wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en de door verzoekster niet betwiste vaststelling dat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten.

In de mate dat verzoekster erop alludeert dat in de bestreden beslissing andermaal zou moeten worden gemotiveerd over de elementen die reeds werden betrokken bij de beslissing over haar machtigingsaanvraag, met name haar familieleven, toont zij haar belang daarbij niet aan. Die beslissing werd immers aan verzoekster betekend, samen met het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster weet dus op grond van welke motieven de verwerende partij heeft geoordeeld dat zij kan terugkeren naar haar land van herkomst zodat zij zich ertegen kan verdedigen, meer nog, zij heeft hiertegen een beroep ingediend, dat inmiddels door de Raad werd verworpen.

Waar verzoekster, tot slot, nog een schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, de artikelen 74/14 en 1, § 1, 11° juncto 1, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 33 van het Handvest, laat zij na om deze vermeende schendingen uiteen te zetten. Deze onderdelen zijn dan ook onontvankelijk.

2.4. De beide middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

A. WIJNANTS